

I begge Tilfælde anerkjender man Statens Forpligtelse til at sørge for Individernes, og dette er ikke paa nogen Maade noget nyt Princip, thi dette Princip er ligefrem udtalt i Grundlovens § 84. Naar altsaa Staten i det givne Tilfælde enten ved at sørge for Arbeide eller ved at udbetale en Million hjælper de trængende Borgere her i Landet, saa er dette kun en Anerkjendelse af det i Grundlovens § 84 indeholdte Princip. Jeg maa nu tilstaa, at jeg for mit Vedkommende tror, at Arbeiderne hjælpes mere virksomt paa den i Forslaget Nr. 12 angivne Maade end ved Ministeriets Forslag, thi den Million, som Ministeriet efter sit Forslag skal disponere over, kommer i alt Fald ikke for det fulde Beløb Arbeiderne til Gode. Man maa huske paa, at naar man lader Arbeide udføre for en Million, gaar denne ikke til Arbeidsløn alene, men en stor Del deraf gaar bort paa anden Maade, til Tilveiebringelse af Naamateriale osv. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at naar en saadan Million skal anvendes til Udførelse af Arbeide for en Kommune, sfer det ikke paa den Maade, at Kommunen selv optræder som Arbeidsgiver, men i Reglen bortafforderer den Arbeidet til en Entreprenur, som lader det udføre paa billigste Maade. Kan man altsaa andetsteds fra, hvor der i Diebliffet hersker Arbeidsløshed, skaffe en billigere Arbeidskraft end herhjemme, saa trækker man den hertil. Dette kan man meget let for Liden, da der over hele Europa er Arbeidsløshed. Saa snart vi ville begynde at arbejde meget ivrigt hos os, ville vi snart mærke, at der fra det øvrige Europa strømmer Arbeidere ind i Landet. Jeg erkjender imidlertid, at Ministeriets Forslag kan bringe Hjælp, og derfor vil jeg stemme for det, men tillige vil jeg stemme for Udvalgets Flertals Forslag. Jeg mener, at i det givne Tilfælde er Enhver her i Salen uberettiget til at gaa ud fra den bestemte Forudtæning, at der ikke hersker Arbeidsløshed, thi vi maa dog erkjende, at vi bevæge os i en temmelig indskrænket Kred, og naar den ærede Minister har udtalt, at han erkjender, at der er en overordentlig stor Arbeidsløshed tilfede, saa maa vi formode, at den ærede Minister taler støttet til Oplysninger, som han har indhentet paa virkelig kompetente Steder. Jeg vil endnu kun sige et Par Ord i Anledning af en Yttring, der igaar saib fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Han saib, at det var et ganske mærkeligt Fænomen, at den saakaldte socialistiske Bevægelse var kommen frem paa en Tid, hvor der var Overflødighed af Arbeide, og hvor Arbeidernes Stilling var saa gunstig, som den aldrig før havde været. Jeg finder imidlertid slet ikke noget Mærkværdigt heri, idet man vil have opdaget affurat det Samme tidligere paa andre Omraader. Jeg skal blot tillade mig at minde om Bondebevægelsen her i Landet. Jeg tror, at den tog Opvug og fik

virkelig Kraft paa en Tid, da Forholdene vare saagunstige for Bonden, som de aldrig før havde været. Vil man se paa andre sociale Bevægelser, f. Ex. da Bourgeoisiet reiste sig imod Nelsvælden, vil man ogsaa finde, at det var paa en Tid, da Bourgeoisiet havde hævet sig til en Betydning og en Indflydelse i Staten, som det aldrig tidligere havde havt. Først da begyndte det med Kraft at drive sine Fordringer igjennem. Den Omstændighed, at Arbeiderbevægelsen er begyndt at antage en særegen fremtrædende Karakter netop paa en Tid, da Arbeidsforholdene vare gode, og Arbeidernes største Trang var i Afgangen, maa være et Bevis for de Herrers, der ikke ret ville have Die for Betydningen af denne Bevægelse, — et Bevis for, at den ikke er drevet frem af Fortvilelse. Er det Fortvilelse, der leder den Slags Bevægelser, ville de aldrig kunne føres igjennem til Seir. Vedes de derimod af Bevidstheden om, at den Samfundsklasse, hvorfra Bevægelsen udgaa, har et billigt Krav paa at blive taget i Betragtning ved Siden af de andre Samfundsklasser, saa har denne Bevægelse en Kraft i sig, som affolut vil være af Betydning for Udviklingen, og naar vi se paa denne Bevægelse, maa vi ikke se bort fra, at det, som leder den i Diebliffet, som i Diebliffet giver den sin Kraft, er, at Arbeideren er vaagnet til Erkjendelse af, at han er ikke blot en Borger i Staten, men han har sine berettigede Krav til Staten lige saa vel som en anden Borger. Naar han da kommer til Staten i trange Liden og forlanger, at Statsmidlerne skulle anvendes saavel til hans Gavn som til andre Statsborgeres, saa forlanger han efter mine Begreber ikke Andet end sin Ret, og ikke Andet end den Ret, som er hjemlet ham ved Grundloven.

Chr. Jensen: Det blev igaar udtalt af Ordføreren, at den ærede Minister tog mere Hensyn til, hvad Deltagerne i et Møde ude paa Nørrefælled besluttede og overbragte ved en Deputation, end til de Beslutninger, som blive vedtagne her i dette Thing. Jeg kan ikke negte, at Forslaget under Nr. 2 et et Bidnesbyrd om, at der ligger noget Sandt i en saadan Udtalelse. Jeg er mest tilbøjelig til at antage dette Forslag for at være noget forhaftet fra den ærede Ministers Side; men da det ærede Finantsudvalg enstemmig har tiltraadt det, saa er det noget eiendommeligt at ville stemme imod det. Man maa nemlig forudsætte, at Forslaget er vel overveiet saavel af den høitagtede Minister som af det ærede Finantsudvalg. Men jeg skal ikke tilbageholde min personlige Mening om dette Forslag. Jeg tror, at det kun er lidet brugeligt, og at det vil blive anvendt meget lidt omkring i Landet. For det Første maa det vel erindres, at de forskjellige Kommuner allerede have lagt deres Budget for næste Aar, have lagt deres Arbeidsplan med Hensyn til,